
FICCIONS

ELS FORATS NEGRES

Joan Llumí

L'espai i el temps els esperaven formant una gran caixa de sorpreses on tot podia esdevenir-se. S'endinsaven en la gola d'un monstre immens configurat pels teixits de realitats molt diverses. ¿Com es reacciona quan tot canvia d'aspecte i les coses adquireixen un significat nou, torbador?...

La trajectòria vertiginosa del vehicle espacial va configurar noves concrecions espàcio-temporals que van empenyar el vehicle fins a mantenir-lo en una posició de relativa estabilitat.

Després de les grans alteracions, tant orgàniques com mentals, els cosmonautes es van sentir menys trasbalsats i en un estat molt més suportable.

Chambers havia evitat que un dels companys, enfollit, obrís la comporta d'emergència per abocar-se a l'exterior, la qual cosa hauria estat un gran perill per a tots els seus companys i fins i tot per a la nau.

Ja amb més tranquil·litat van tornar a les feines respectives. Els guaites van observar, mitjançant les pantalles d'enregistrament el que s'esdevenia fora. Era extraordinari! El digitalitzador d'imatges ofería un espectacle sorprenent: una fuga de partícules que configuraven dibuixos d'una complexitat inimaginable. La nau, segons insistia Clark, semblava immobilitzada enmig d'aquella matèria que fugia a una velocitat sorprenent.

De tota manera, li van demostrar que la nau havia adquirit un moviment especial, talment com si fos atreta per una força suau, però persistent.

Algú es va permetre apuntar la possibilitat que s'hagués trencat tota referència a les condicions que regien els moviments de la matèria exterior.

En res no els afectaven els moviments vertiginosos de les partícules que

deixaven dibuixos barrocs i capriciosos del seu pas efímer.

La nau, segons insistia Clark, semblava immobilitzada, si bé, com va matisar tot seguit, allò que des d'aquell moment consideressin i percebessin hauria de prendre's com a cosa molt relativa. Espai, temps i, per tant, velocitat, no es corresponien amb els que fins aleshores havien servit per organitzar les representacions del món exterior.

Chambers va indicar que caldria adaptar-se a nous aspectes de la realitat, i va recomanar serenitat passés el que passés. Ell sabia molt bé que la calma aparent dels seus companys era un estat determinat per les noves condicions ambientals. La cessació del vertigen màxim havia produït un estat d'enervació molt particular que podria prendre's com a tranquil·litat. Era una mena d'efecte anestesiador...però, sens dubte, les tensions i les inquietuds lliscaven per sota.

* * *

-Fixeu-vos el que es veu aquí- va exclamar Jennings assenyalant una de les pantalles d'enregistrament frontal.

Chambers s'apropà a la pantalla i va poder observar una imatge arrodonida.

-Sembla un forat...una mena de cràter vertical en una "paret" de matèria indeterminada.

¿-No repareu que la nau es dirigeix cap al centre mateix del forat? La hi deixem anar?...

-Més val. En aquestes circumstàncies, el més prudent és no variar les condicions de l'estat en què ens trobem.

Tots els cosmonautes seguien amb atenció expectant el procés de penetració en el forat.

Jennings va deixar escapar una exclamació sorollosa després d'haver establert un seguit de comprovacions entre la configuració del forat i l'arxiu de les estructures de forat amb què havien carregat la memòria del seu ordinador.

-Què has trobat, Jennings?...

-És increïble...La configuració i proporcions es corresponen amb les d'una gran conca ocular...Mireu si es pot detectar un altre forat amb les mateixes característiques a una certa distància d'aquest.

Es van llançar dues sondes d'enregistrament en sentits oposats per poder comprovar si hi havia un altre forat. Una de les sondes va confirmar el que Jennings suposava. Hi havia una altra cavitat semblant a la que havien trobat.

Jennings, nerviós, trasbalsat, operava amb l'ordinador que rebia informació de les sondes exteriors.

Chambers va preguntar a Jennings quina estructura podia correspondre amb el que fins aquell moment havien detectat.

-No t'ho creuràs...No t'ho creuràs...Som a l'interior d'una mena de volta...Té la forma d'un immens crani humà. És el crani d'una gran calavera còsmica. ■

